

Sygn. akt I CSK 764/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko A. Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A.
z siedzibą w W.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 180
(sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazując na jej oczywistą zasadność. Poglądu tego nie można jednak podzielić. Skarżąca zarzuca bowiem, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił całości treści wzorca umownego, który został poddany kontroli, chociaż z uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego wynika, że rozważania tam poczynione nie dotyczyły obu kont (subkont), lecz jedynie subkonta, na które wpływa składka podstawowa. Z tego względu nie można uznać za zasadny zarzut, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił całokształtu treści wzorca umownego, gdyż zakwestionowana opłata likwidacyjna nie jest pobierana od środków wypłaconych z subkonta składek dodatkowych. Również zarzut dotyczący sformułowania użytego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że umowa przewiduje przejmowanie przez ubezpieczyciela „niemal całości” środków zgromadzonych przez konsumenta ma jedynie charakter polemiczny i nie uwzględnia, iż nie stanowiło ono istoty rozstrzygnięcia. Ta zaś sprowadzała się do wykazania, że zastrzeżona opłata likwidacyjna nie została w żadnym stopniu uzależniona od rzeczywistych kosztów ponoszonych przez ubezpieczyciela z tytułu wycofania zdeponowanych środków.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.